

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **V. H. T.**, narozený dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zajištěn v X

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2025, č. j. KRPA-24655-29/ČJ-2025-000022-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „žalovaný“), jímž byl žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dní.

II. Žalobní body

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

2. Žalobce namítal, že napadeným rozhodnutím byla zkrácena práva žalobce, napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť žalovaný vycházel z nesprávně a nedostatečně zjištěného stavu věci a své rozhodnutí zdůvodnil toliko obecnými úvahami bez toho, aby se blíže zabýval proporcionalitou omezení osobní svobody žalobce a pregnantně vysvětlil, proč se uchýlil k jeho zajištění. Žalobce rovněž namítal nedostatečnou individualizaci napadeného rozhodnutí, která o to více svědčí o tom, že se žalovaný dostatečným způsobem nezabýval konkrétní situací žalobce a rezignoval na své zákonné povinnosti.
3. Žalovaný je povinen ve všech případech zvážit možnost aplikace mírnějších opatření. Žádný z důvodů pro zajištění cizince uvedených v § 124 odst. 1 a § 124b zákona o pobytu cizinců přitom sám o sobě nepředstavuje skutečnosti, pro které by bez dalšího nebylo možné využití zvláštního opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců. Argumentace ve vztahu ke zvláštním opatřením není důkladná a přesvědčivá, absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy vedoucí k závěru, že žalobce nebude s příslušným orgánem veřejné moci spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří rozhodnutí o správním vyhoštění. Ke zdůvodnění nutnosti zajištění žalovaný předkládá jen málo relevantních důvodů a vysvětlení, přičemž stěžejním důvodem pro zajištění je nebezpečí, že z území České republiky (dále jen „ČR“) nevycestuje, přičemž je z žalobcova jednání tento úmysl údajně zcela zjevný. Samotná tato skutečnost nemůže bez dalšího být jediným právně relevantním důvodem pro zajištění cizince. Tento názor ostatně vyslovil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, v bodě 34.
4. Žalobce má adresu, na které může pobývat. Úvahy žalovaného by znamenaly, že žádná osoba s uloženým správním vyhoštěním by nedosáhla na toto zvláštní opatření, neboť vždy může hrozit riziko rychlého odstěhování. Nedostatek finančních prostředků pak nesouvisí s povinností se osobně hlásit policii, nadto má žalobce osobu, která je ochotna mu poskytnout finanční záruku a pomoc.
5. Žalovaný též zcela nedostatečným a nepřezkoumatelným způsobem zdůvodnil délku zajištění.
6. Žalobce se domnívá, že žalovaný porušil § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, ale především čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný shrnul podstatné okolnosti případu, odkázal na své rozhodnutí. Zdůraznil, že přestože je každý případ cizince zcela individuální, vždy lze mezi těmito případy najít mnoho společných znaků, které vedou k běžné praxi rozhodování ve věci za určitých podmínek obdobným či stejným způsobem. Tak tomu bylo i v případě žalobce, který pobýval na území v rozporu s vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění nelegálně, bez jakéhokoliv dokladu totožnosti či pobytového oprávnění.

IV. Obsah správního spisu

8. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 10. 12. 2024 nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace vydané Policií ČR, Odborem cizinecké policie Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 27. 11. 2024, č. j. KRPA-367066/ČJ-2024-000022, s dobou zákazu pobytu jeden rok. Žalobci byla zároveň stanovena doba k vycestování z území smluvních států do 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce však nevycestoval a od 31. 12. 2024 se nacházel na území ČR neoprávněně v rozporu se zákonem.
9. Žalobce byl kontrolován hlídkou Policie ČR dne 19. 1. 2025 v obvodu městské části Praha 4, žalobce nepředložil žádný doklad, pouze nadiktoval své osobní údaje, následnou lustrací bylo zjištěno, že se žalobce zdržuje na území ČR v rozporu s vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění č. j. KRPA-367066/ČJ-2024-000022 (veden v ENO od 10. 12. 2024).
10. Při podání vysvětlení dne 19. 1. 2025 žalobce uvedl, že cestovní doklad ztratil 27. 11. 2024 někde na ulici. Rozhodnutí o správním vyhoštění převzal osobně, nevycestoval, protože si chtěl vydělat peníze na letenku. Nemá doručovací adresu, žádnou nikde nehlásil, bydlí u kamaráda někde v Praze, adresu nezná. Nemá označenou schránku ani zvonek. U kamaráda má asi 2 000 Kč, nemá nikoho, kdo by za něj mohl složit kauci. V ČR nic nevlastní, pracuje jako brigádník na tržnici, sjednané zdravotní pojištění nemá. Je svobodný, bezdětný, rodinu má ve vlasti. Ve Vietnamu mu nic nehrozí, je to pro něj bezpečná země. Nyní by si chtěl vydělat peníze na návrat.
11. Na základě uvedeného vydal žalovaný dne 19. 1. 2025 rozhodnutí o zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců (č. j. KRPA-4655-11/ČJ-2025-000022-ZZC), které mu bylo předáno dne 19. 1. 2025. Tímto rozhodnutím byla stanovena doba jeho zajištění na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce dne 23. 1. 2025 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, vydalo dne 24. 1. 2025 Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, rozhodnutí o zajištění podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (č. j. OAM-100/BA-BA07-BA06-Z-2025), které nabylo právní moci dne 28. 1. 2025. S ohledem na tuto skutečnost bylo podle ust. § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců zajištění žalobce podle zákona o pobytu cizinců dne 28. 1. 2025 ukončeno. Dne 20. 2. 2025 bylo vydáno rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany (č. j. OAM-100/BA-BA07-HA15-2025), žalobce podal žalobu, o které rozhodl Krajský soud v Plzni (rozsudek ze dne 29. 4. 2025, č. j. 33 Az 5/2025-23, nabytí právní moci dne 6. 5. 2025). O pravomocném ukončení řízení ve věci žádosti žalobce o udělení azylu mezinárodní ochrany byl žalovaný ze strany Ministerstva vnitra vyrozuměn dne 2. 5. 2025.
12. Dne 13. 5. 2025 byl žalobce po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany zajištěn napadeným rozhodnutím na dobu 90 dnů.
13. Žalovaný v tomto rozhodnutí konstatoval, že po zhodnocení dosavadního chování žalobce dospěl k závěru, že existuje důvodná obava, že i nadále nebude respektovat rozhodnutí správních orgánů. Volba mírnějších opatření je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se nebude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Cizinec

by neplnil povinnost oznámit policii adresu místa a zdržovat se tam, neboť cizinec žádnou stálou adresu nemá, nemá ani označenou schránku či zvonek, nemá zde ani žádný majetek. K finanční záruce bylo zjištěno, že cizinec má jen minimum finančních prostředků, není nikdo, kdo by kauci mohl složit, do doby vydání rozhodnutí žádná kauce nabídnuta ani složena nebyla. Žalovaný neshledal možnou ani alternativu podle písm. c) citovaného ustanovení, spolupráci s policií nelze očekávat, s ohledem na pobytovou historii, když nebyl schopen svou situaci řešit ani v době oprávněného pobytu, obdobně by se nezdržoval v místě určeném policií. Žalovaný stanovil v napadeném rozhodnutí délku trvání zajištění na dobu 90 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Uvedl, že žalobce nedisponuje cestovním dokladem a je tedy třeba pro stanovený cíl napadeného rozhodnutí zajistit mu náhradní cestovní doklad. K tomuto účelu bude nejprve třeba ověřit totožnost žalobce, kdy pro toto ověření bude dotazován Interpol a zastupitelský úřad státu, na jejímž základě může příslušný správní orgán požádat o vydání náhradního cestovního dokladu. K tomuto účelu bude s žalobcem sepisována žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu v příslušné jazykové mutaci, která bude zasílána na Ředitelství služby cizinecké policie, které žádost se všemi potřebnými doklady (fotografie žalobce, žádost o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu) zašle na zastupitelský úřad dotčené země. Doba vydání náhradního dokladu se obvykle u třetích zemí pohybuje okolo 40 až 60 dnů, přičemž tato doba se odvíjí též od informací poskytnutých cizincem v žádosti o ověření totožnosti. Při stanovení doby zajištění žalovaný rovněž přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy ředitelství jako příslušný orgán dle § 163 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčené státy, a komunikuje s domovským státem o vzetí zpět cizince, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 30 dnů, celková doba zajištění 90 dnů je tak přiměřená.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož účastníci řízení v zákonné pětidenní lhůtě po podání žaloby nenavrhli projednání věci při ústním jednání a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
15. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora ze dne 8. 11. 2022, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, C-704/20 a C-39/21, soud z úřední povinnosti přezkoumal i podmínky zákonnosti zajištění žalobcem nenamítané. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie, Islandskou republikou, Lichtenštejnským knížectvím,*

Norským královstvím nebo Švýcarskou konfederací zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevystoupal z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.

17. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
18. Zajištění cizince představuje zásadní omezení jeho osobní svobody, tedy jednoho z nejvýznamnějších základních práv jednotlivce. Proto je přípustné jen za podmínek definovaných nejen zákonem o pobytu cizinců a návratovou směrnicí, ale především ústavním pořádkem ČR (čl. 8 Listiny základních práv a svobod, čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech, čl. 9 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech). Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva plyne, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli (rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva, dále jen „ESLP“, ze dne 29. 1. 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03). Jedná se o jedno z kritérií, jímž se posuzuje soulad zbavení osobní svobody s čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). Podle ESLP lze zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o lidských právech ospravedlnit pouze probíhajícím vyhošťovacím nebo vydávacím řízením. Pokud takové řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, zajištění přestává být v souladu s tímto ustanovením. Správní orgány jsou povinny při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění aktivně a svědomitě postupovat v řízení o správním vyhoštění, aby důvody trvajících zajištění byly ospravedlnitelné.
19. Žalobce předně namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud, podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětluje, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost

skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. V projednávaném případě odůvodnění rozhodnutí tyto vady vytknout nelze, když žalovaný se situací žalobce zabýval podrobně a v rozhodnutí vysvětlil, jakými úvahami při rozhodování byl veden, napadené rozhodnutí popisuje podrobně situaci žalobce a okolnosti jeho pobytové historie, závěry žalovaného vycházejí z obsahu spisu a jsou logicky a přesvědčivě vysvětleny, rozhodnutí tedy přezkoumatelné je.

20. V projednávané věci není sporné, že žalobci bylo pravomocně uloženo správní vyhoštění a že ve stanovené době nevycestoval. Pokud jde o možnost uložení zvláštních opatření, žalovaný se v rozhodnutí touto problematikou podrobně zabýval na straně 4 – 5 napadeného rozhodnutí, a to včetně jednotlivých alternativ dle písm. a) – d) předmětného ust. § 123b, při jejich hodnocení vyšel z konkrétních skutečností týkajících se situace žalobce, které zjistil ve správním řízení. Soud má za to, že toto posouzení je dostatečně odůvodněné a není nijak paušalizované, žalovaný zde přihlédl k individuálním aspektům případu žalobce. Nemožnost uložení zvláštních opatření tak opřel zejména o to, že žalobce nemá žádnou hlášenou adresu pobytu, nezná adresu, kde aktuálně pobývá, nemá finanční prostředky ke složení finanční záruky, žádná záruka za něj nebyla složena ani nabídnuta další osobou, u žalobce není záruka, že by se hlásil policii či se zdržoval na místě určeném. Žalovaný nepovažoval za očekávatelné, že by žalobce řádně plnil povinnosti mu uložené a spolupracoval s orgány policie.
21. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že žalobce nejprve pobýval na území ČR neoprávněně v době od 2. 10. 2024 do 25. 11. 2024, nelegální pobyt byl odhalen až pobytovou kontrolou. Následně měl podle rozhodnutí o správním vyhoštění vycestovat do 30. 12. 2024, což neučinil, následně byl jeho další nelegální pobyt opět odhalen až pobytovou kontrolou. To vše za situace, kdy neměl žádné doklady, dne 19. 1. 2025 vypověděl, že cestovní doklad ztratil dne 27. 11. 2024 někde na ulici. Také je zřejmé, že se do vlasti dobrovolně vrátit nehodlá, z rozhodnutí o správním vyhoštění vyplývá, že se mu do vlasti nechce kvůli vysokému dluhu za cestu do Evropy, žádné nebezpečí mu tam nehrozí (výpověď v řízení o správním vyhoštění). Také při svém zajištění dne 19. 1. 2025 uvedl, že nejprve chce vydělat peníze na návrat, žádné nebezpečí mu ve vlasti nehrozí. Následně dne 23. 1. 2025 požádal kvůli dluhům ve vlasti o udělení mezinárodní ochrany, s touto žádostí nebyl úspěšný, ani s žalobou podanou ke Krajskému soudu v Plzni. Žalobce dne 19. 1. 2025 také vypověděl, že rozhodnutí o správním vyhoštění převzal osobně, lze tedy konstatovat, že další nelegální pobyt byl úmyslný. Nemá doručovací adresu, žádnou adresu nikde nehlásil, bydlí u kamaráda někde v Praze, adresu nezná. Nemá označenou schránku ani zvonek. U kamaráda má asi 2 000 Kč, nemá nikoho, kdo by za něj mohl složit kauci. V ČR nic nevlastní, pracuje jako brigádník na tržnici, sjednané zdravotní pojištění nemá. Nyní by si chtěl vydělat peníze na návrat.
22. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že za této situace uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců nepřicházelo v úvahu, nebyla splněna ani subjektivní, ani objektivní složka, byla zde dána důvodná obava, že by uložení zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění, bylo dáno nebezpečí nerespektování právních předpisů. Žalobce svou pobytovou situaci neřeší (vyjma nedůvodné žádosti o udělení mezinárodní ochrany), v obou případech byl jeho nelegální pobyt odhalen až činností policie, nemá doklady a nelegálně pracuje, je zjevné, že do

vlasti se dobrovolně vrátit nechce, jeho cílem je zde vydělávat finanční prostředky, nikoliv dobrovolně spolupracovat s policií na svém vycestování. Lze tak uzavřít, že v daném případě nebyla dána jakákoli okolnost, která by svědčila pro možnost uložení mírnějších opatření, nic nenasvědčovalo možné snaze žalobce spolupracovat s orgány ČR a neohrozit výkon správního vyhoštění.

23. Nově doložené potvrzení o zajištění ubytování ze dne 2. 5. 2025 soud k důkazu neprováděl, tato listina mohla měla být předložena správnímu orgánu, který napadené rozhodnutí vydal až dne 13. 5. 2025, žalovaný se tak s touto listinou nemohl vypořádat. Pro úplnost však soud uvádí, že má zato, že ani předložené potvrzení by nemohlo převážit ostatní zjištěné okolnosti, které svědčily o tom, že by uložením zvláštních opatření za účelem vycestování byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Není pak přesné žalobní tvrzení, že „rychlé odstěhování hrozí u každé osoby“, tyto okolnosti hodnotí správní orgány individuálně, existují situace, kdy cizinec na konkrétní adrese bydlí dlouhodobě, např. i s rodinou, má tam svůj majetek, prostor obývá na základě nájemní smlouvy, nebo nemovitost dokonce vlastní (a zároveň další skutečnosti alternativu zajištění nevylučují), případ žalobce je však odlišný, správnímu orgánu žádnou adresu neuvedl, natož adresu, ke které by měl nějaké významnější a dlouhodobější vazby.
24. Soud neprovedl k důkazu ani nedatovanou listinu, podle které by český občan mohl žalobci poskytnout finance „*v době čekajícího víza*“. I tato listina měla být předložena žalovanému, pokud vznikla později, žalobce má možnost podat žádost o propuštění ze zajištění. Pro úplnost lze dodat, že z této listiny nicméně ani nevyplývá reálná připravenost složit finanční záruku za žalobce, ani v jaké výši, aby vůbec mohlo být hodnoceno, zda by šlo o částku dostačující. Pochybnosti budí i záměr poskytnout finance „*v době čekajícího víza*“, není zřejmé, zda jde vůbec o nabídku finanční záruky ve smyslu § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, žalobce podrobnosti či vysvětlení tohoto prohlášení neuvádí ani v žalobě.
25. Zároveň nová žalobní tvrzení nenasvědčují, že existují závažné důvody se domnívat, že by nepřihlédnutí k nově zjištěným nebo nově nastalým skutečnostem vedlo k porušení čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o lidských právech.
26. Žalovaný stanovil v napadeném rozhodnutí délku trvání zajištění na dobu 90 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, podrobně rozvedl, jak dlouho budou jednotlivé kroky přibližně trvat (viz bod 13 tohoto rozsudku). Žalovaný tedy komplexně popsal postup, který je nutné k výkonu správního vyhoštění učinit, soud na tento popis v podrobnostech odkazuje, nelze souhlasit s tím, že by žalovaný na popis konkrétních kroků rezignoval. Stanovená doba je přitom též v souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který stanovuje limity pro dobu zajištění cizince, a to na 180 dní. Takto odůvodněná délka zajištění je zcela přezkoumatelná a přiměřená, a to s ohledem na kvalifikovaný odhad žalovaného doby potřebné k vyřízení všech nezbytných záležitostí (ověření totožnosti žalobce, vystavení náhradního cestovního dokladu, zajištění průvozu a eskorty žalobce, zajištění letenky, atd.). K tomu soud poznamenává, že se jedná o odhad budoucích nezbytných kroků, kdy žalovaný stěží může být z hlediska časové specifikace jednotlivých kroků konkrétnější. S ohledem na uvedené soud uzavírá, že zajištění bylo stanoveno na dobu v rámci zákonem stanoveného rozmezí, a zároveň na dobu nejnutnější s ohledem na kvalifikovaný a

přezkoumatelným způsobem uvedený časový odhad kroků nezbytných k dosažení cíle zajištění, tj. správního vyhoštění žalobce. I tato námitka je tak nedůvodná.

27. Pokud žalobce namítá obecnost odůvodnění žalovaného, kdy žalovaný nezohlednil konkrétní situaci žalobce a nezjistil skutkový stav, soud konstatuje, že z žaloby není patrné, co konkrétně opomněl žalovaný zohlednit, aby výsledek jeho posouzení mohl být pro žalobce příznivější.
28. Odkazy na jednotlivá zákonná ustanovení bez vazby na konkrétní tvrzení nejsou žalobním bodem, pro přílišnou obecnost je nelze vypořádat.
29. Lze shrnout, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i z předloženého správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise, a soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí ve vztahu k rozsahu skutkových zjištění a z nich plynoucích právních závěrů hodnotit jako nezákonné. Své závěry pak žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnil, což je patrné z výše uvedených bodů. Soud shledal, že všechny podmínky vyžadované zákonem o pobytu cizinců byly v případě žalobce naplněny, nebyly indikovány žádné překážky v realizovatelnosti správního vyhoštění žalobce, nebylo možné použít mírnějších opatření, přičemž použití daného institutu zajištění nebylo v případě žalobce nepřiměřené, stanovená délka zajištění nepřesahovala zákonné rozmezí a byla dostatečně odůvodněna.
30. S ohledem na výše uvedené závěry soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. Soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť o žalobě soud rozhodl bez zbytečného odkladu po obstarání podkladů nutných pro rozhodnutí, do 7 pracovních dnů od doručení správního spisu a zároveň ve lhůtě 30 dnů od podání žaloby ve smyslu § 73 odst. 4 s. ř. s., a to tak, že žaloba byla zamítnuta. Případný odkladný účinek přitom působí jen do skončení řízení před soudem. V této situaci by tedy již rozhodování o odkladném účinku žaloby bylo bezpředmětné. (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021 č.j. 1 Azs 95/2021-25).
32. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. června 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně